

Folk, der have udflydte Krav paa dem. Vil man værgede den Bedkommende imod den Slags Ubehageligheder, maatte man helt forbyde overhovedet at kræve en Mand paa offentlig Gade eller paa Steder, hvor han har sin daglige Beskæftigelse, gjøre det til Regel, at det ikke er tilladeligt, at kræve en Mand for Penge som han skylder undtagen paa hans Bopæl, og det maatte vel endog-
 saa tilføies, hvor ingen Mand er tilstede, naar det saaledes skal holdes hemmeligt. Jeg ser derfor ikke rettere, end at den Forandring, jeg har tilladt mig at foreslaa, netop gaar i den Retning, som den sidste ærede Taler saa stærkt uvrædede, nemlig at bringe det dertil, at man helst vælger den paalideligste Stævningssmaaade, thi det er utvivlsomt den, hvor Forskyndelsen rettes umiddelbart til den paagjældende Person. Idet jeg med disse Ord anbefaler det af mig stillede Vædringsforslag, skal jeg gjøre nogle Mødbemærkninger mod det af Mandretallet stillede Vædringsforslag. Det er meget rigtigt, at det er en Retfærdighedsfordring, at Ingen dømmes uheørt, og at som Følge heraf Stævningssreglerne saa vidt muligt maa være beregnede paa, at Stævningen kommer til den Paagjældendes Kundskab, men det er ligesaa vist, at Retfærdighed ogsaa kræver, at det overhovedet er muligt at gjøre sin Ret mod en Person gjældende, og at det er muligt at faae ham stævnet, om han endog saa selv gjør sig Umage for at undgaa at blive stævnet. Dette er lige saa vist et Retfærdighedskrav, og derfor bliver der ved Stævningssreglerne ikke ensidigt at tage Hensyn til, at Indstævnte sikkert faar Kundskab om, at han er stævnet, men der bliver ogsaa at tage Hensyn til, at man ikke indretter det saaledes, at det bliver umuligt at faae en Mand stævnet, som man mener at have Krav paa. Dette er ligesaa uretfærdigt imod den formentlig Berettigede, mod Citanten, og det er en Mangel, som jeg mener, at det foreliggende Vædringsforslag i høi Grad lider under. Jeg kan nemlig ikke se Andet end, at hvis det skulde blive Lov, vil der gives mange Tilfælde, hvor man ikke kan faae en Mand stævnet i en aldeles uberegnelig Fremtid, thi det maa vel sagtens være Meningen med Vædringsforslaget, at naar man nu engang har været hos ham, og der er blevet svaret Stævningssmændene af de Tilstedeværende, at Bedkommende ikke kan ventes hjem, inden Stævningen falder i Rette, og de ikke kunne paatage sig at skaffe den til hans Kundskab, udsættes Sagen, og Stævningen gjentages; men naar Historien gjentager sig, naar man ved Forskyndelsen af en ny Stævning, atter faaer det samme Svar, at den Paagjældende

er bortreist, og man ikke veed, om han kommer hjem, inden den Tid Sagen falder i Rette, og ikke kan paatage sig at bringe Stævningen til hans Kundskab — skal man saa udsætte Sagen og paant Forskynde Stævningen? og hvormange Gange skal man gjentage den Historie, inden at det kan være lobligt, man faaer den Mand for Retten? Det forekommer mig dog rigtigt nok, at det vil være en temmelig forkert Indretning. Da Stævnevarselet jo ikke er saa langt, vil det meget ofte kunne hændes, at den samme Tilstand, der var tilstede i den Henseende første Gang, da Stævningen blev forkyndt, ogsaa vil være tilstede anden, tredje og fjerde Gang, og da den anden Forskyndelse af Stævningen i Almindelighed vil falde 8 Dage efter den første Forskyndelse — tænker man sig saadanne Tilfælde, hvor der bruges Egtvaretsvarsel, falder den jo 3 eller 4 Dage efter den første Forskyndelse — og er altsaa en Mand paa Forrettingsreise, som varer flere Maanedre, vil man kunne komme til at forkynde Stævningen ti Gange eller mere og dog ikke faae Manden for Domstolen. Hvis man skulde have en Regel, som skulde opfylde det, det ærede Medlem her tilsigter, maa den være anderledes, thi der maa dog være en Ende derpaa. Reglen maatte da gaa ud paa, at Stævnevarselet skulde forlænges af Hensyn til Bedkommendes Fraværelse. Den burde da ogsaa gaa ud paa noget Saadant som, at naar han var i Udlandet, skulde Stævnevarselet være 6 eller 8 Uger, eller hvilken Tid man vilde sætte, thi saa opnaaede man dog, at man fik Manden stævnet. Men som Vædringsforslaget foreslagger, skjønner jeg ikke rettere, end at det aabner en vid Mark for Muligheden af, at en Mand overhovedet slet ikke kan faae nogen Stævning, naar han selv ikke vil stævnes. Dertil kommer endnu en anden Grund, hvorfor jeg mener, at dette Vædringsforslag bør fravaades, og det er den, at jeg aldeles ikke kan være enig med den ærede Forslagsstiller i hans Forestillinger om, hvad der er gjældende Ret i den Henseende. Der har ganske vist været en Væksen i den Henseende hos Domstolene, og der kan paavises Afgjørelser, som gaa i forskellige Retninger, men det er meget langt fra, at det er afgjort, at Stævningen skal afvises, naar der paa Bopælen svares noget Saadant, som her er svaret, nemlig at Bedkommende er bortreist, og at man ikke veed, naar han kommer tilbage, eller at man ikke veed, hvor han er henne, og at man ikke kan paatage sig at give ham Meddelelse om Stævningen. Det er langt fra sikkert, at det er gjældende Ret. Jeg er tværtimod af den Mening, at naar Stævningen er forkyndt